

NOWY ROK: LIST ZNP DO PRACOWNIKÓW OŚWIATY

Prezes Związku Nauczycielstwa Polskiego Sławomir Broniarz, skierował do pracowników oświaty list z okazji rozpoczęcia Roku Szkolnego 2010/2011:

Szanowne Koleżanki, Szanowni Koledzy!

Rozpoczynamy kolejny rok pracy w szkołach i placówkach oświatowych. Związek Nauczycielstwa Polskiego podejmuje szereg działań, aby praca nauczycieli i nauczycielek, wychowawców oraz pracowników szkolnej administracji i obsługi była coraz lepiej wynagradzana.

1 września br. płace nauczycieli i nauczycielek wzrosną o 7 proc. To kolejna podwyżka w ostatnim czasie, którą wynegocjował Związek w ramach rozmów prowadzonych z rządem (10 proc. w 2008 r., 5+5 proc. w 2009 r.).

Wzrost wynagrodzeń nauczycieli jest jednak sukcesem wszystkich pracowników oświaty, którzy wzięli aktywny udział w akcjach protestacyjnych organizowanych przez ZNP w latach 2007 – 2008 oraz w jednodniowych ogólnopolskich strajkach (w maju 2007 i 2008 r.). Przypomnę, że trzy dni po strajku, który odbył się 27 maja 2008 r. w ponad 60 proc. szkół i przedszkoli w kraju, rozpoczęły się kilkumiesięczne negocjacje płacowe z rządem i ministerstwem edukacji.

Obecnie prowadzimy rozmowy na temat przyszłorocznych podwyżek dla nauczycieli, starając się, aby były one jak najkorzystniejsze. Ale pragnę podkreślić, że obszarem naszych działań są także warunki i czas pracy w oświacie oraz jakość kształcenia. Jako jedyny związek zawodowy skutecznie protestowaliśmy (m.in. w czerwcu podczas pikiety w Warszawie) przeciwko planom zbyt pochopnego wprowadzenia reformy kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, która pierwotnie miała wejść w życie 1 września br. do – naszym zdaniem – niedostatecznie przygotowanych szkół. W tej sprawie będziemy podejmować kolejne działania.

Obowiązkiem ZNP jest także negocjowanie podwyżek dla pracowników szkolnej administracji i obsługi na poziomie lokalnym. Natomiast na poziomie centralnym staramy się, aby lepsze rozwiązania prawne dotyczące sposobu ustalania ich wynagrodzeń stały się przedmiotem prac parlamentu.

Mam nadzieję, że rozpoczynający się Rok Szkolny 2010/2011 będzie czasem spokojnej i satysfakcjonującej pracy. Jednocześnie zachęcam Wszystkich do działania na rzecz edukacji w największym i najstarszym związku zawodowym pracowników oświaty, obchodzącym w tym roku 105. rocznicę powstania – Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Sławomir Broniarz
Prezes ZNP

MINISTERSTWO FINANSÓW W SPRAWIE PODATKU OD PAKIETÓW ŚWIADCZEŃ MEDYCZNYCH

Z upoważnienia ministra finansów, na pismo przewodniczącego OPZZ Jana Guza, w sprawie zaległego podatku od zakupionych przez pracodawcę pakietów świadczeń medycznych odpowiedział podsekretarz stanu w MF Maciej Grabowski:

Szanowny Panie Przewodniczący,

W związku z pismem z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie zaległego podatku dochodowego od zakupionych przez pracodawcę pakietów świadczeń medycznych, uprzejmie informuję.

Stosownie do postanowień art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, ze zm.) przychodami są otrzymane lub postawione do dyspozycji w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz *wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń*.

Na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych *za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych*.

Jak wynika z postanowień art. 12 ust. 3 ww. ustawy, wartość pieniężną nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (jeżeli przedmiotem świadczenia są rzeczy lub usługi nie wchodzące w zakres działalności pracodawcy) ustala się według zasad określonych w art. 11 ust. 2-2b. Stąd też, w przypadku usług zakupionych przez pracodawcę, wartość pieniężną tych świadczeń dla celów podatkowych, ustala się według cen zakupu.

Z powołanych przepisów wynika zatem jednoznacznie, iż pracodawca jest obowiązany do doliczenia do przychodu pracownika wartości faktycznie otrzymanych przez pracownika świadczeń, w tym usług medycznych, stosując w tym celu ceny zakupu usług.

Z kolei dla pracodawców wydatki związane z wykupieniem abonamentów medycznych stanowią koszt podatkowy.

Uchwałą z dnia 24 maja 2010 r. (sygn. akt II FPS 1/10) NSA, w składzie siedmiu sędziów uznał, iż: „Wykupione przez pracodawcę pakiety świadczeń medycznych, których wartość nie jest wolna od podatku dochodowego od osób fizycznych na

podstawie art. 21 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.), stanowią dla pracowników, uprawnionym do ich wykorzystania, nieodpłatne świadczenie w rozumieniu art. 12 ust. 1 tej ustawy.”

Uzasadniając powyższe stanowisko skład siedmiu sędziów uznał, iż „sama możliwość skorzystania z usług medycznych posiada istotny wymiar finansowy, czego dowodzi także szybko rosnąca popularność pakietów medycznych. Gdyby pracownikową możliwość chciał zapewnić sobie samodzielnie, musiałby wykupić abonament, płacąc za niego częstokroć więcej, niż kwota wydatkowana przez pracodawcę w przeliczeniu na jednego uprawnionego zatrudnionego. Nie budzi zatem wątpliwości, że pracownik nabywający dzięki pracodawcy możliwość nieodpłatnego korzystania z prywatnej opieki medycznej, otrzymuje przysporzenie majątkowe.”

Należy zatem stwierdzić, iż podjęta w dniu 24 maja 2010 r. uchwała ostatecznie rozwiązała wątpliwości co do poprawności wielokrotnie prezentowanego stanowiska zarówno przez Ministra Finansów, jak i organy podatkowe, że wartość zindywidualizowanych abonamentów medycznych zakupionych przez pracodawcę dla pracowników jest przychodem ze stosunku pracy, podlegającym opodatkowaniu. Abonament medyczny stanowi bowiem nieodpłatne świadczenie, a przychód z tego tytułu powstaje w momencie otrzymania uprawnienia do korzystania z usług medycznych (abonamentu medycznego), a nie w momencie skorzystania z konkretnej usługi medycznej.

Stanowisko MF (...) było powszechnie znane za sprawą mediów, które w ostatnich latach szeroko komentowały tę sprawę.

Płatnicy, którzy mieli wątpliwości co do obowiązku pobierania zaliczek na podatek od przedmiotowych świadczeń mogli występować z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. Do końca czerwca 2007 r. tego rodzaju interpretacje wydawali naczelnicy urzędów skarbowych. Od lipca 2007 r. do ich wydawania uprawniony jest Minister Finansów. Zmiana ta miała na celu wyeliminowanie rozbieżności w stosowaniu przepisów prawa podatkowego. O ile zatem do końca czerwca 2007 r. mogły pojawiać się różnice interpretacyjne, to w momencie wejścia w życie przepisów dotyczących wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego przez Ministra Finansów, możliwość występowania odmiennych interpretacji została zminimalizowana.

Podkreślenia wymaga, iż instytucja indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego ma na celu usunięcie ewentualnych wątpliwości co do prawopodatkowych skutków dotyczących zastosowania konkretnego przepisu prawa podatkowego w określonym stanie faktycznym. Obok funkcji informacyjnej instytucja ta wywołuje również dodatkowe skutki polegające na ochronie podmiotu, który zastosował się do treści wydanej w jego sprawie interpretacji indywidualnej przed ewentualnymi negatywnymi skutkami wynikającymi z zastosowania się do jej treści. Podkreślić przy tym należy, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym zarówno ogólne, jak i indywidualne interpretacje przepisów prawa podatkowego nie stanowią prawa, nie tworzą i nie przewidują obowiązku zastosowania się do nich przez zainteresowanych adresatów prawa podatkowego oraz nie mają mocy formalnie wiążącej organy podatkowe.

Indywidualny charakter pisemnych interpretacji przepisów prawa podatkowego znajduje odzwierciedlenie w zakresie ochrony prawnej, której zasady unormowane zostały w przepisach art. 14k, 14l, 14m oraz 14n ustawy - Ordynacja podatkowa. Stosownie do pierwszego z wymienionych przepisów zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnię-

ciu sprawy podatkowej. Z kolejnych regulacji dotyczących ochrony prawnej związanej z interpretacjami podatkowymi wynika, że zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona lub nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie wnioskodawcy z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli:

- 1) zobowiązanie nie zostało prawidłowo wykonane w wyniku zastosowania się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej oraz
- 2) skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce po opublikowaniu interpretacji ogólnej albo po doręczeniu interpretacji indywidualnej.

Ochrona ta obejmuje skutki podatkowe zdarzeń mających miejsce do końca okresu rozliczeniowego, w którym opublikowano lub doręczono rozstrzygnięcie zmieniające bądź uchylające interpretację.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż płatnicy, którzy mimo wątpliwości co do tego czy powinni pobierać zaliczki na podatek czy też nie pobierać zaliczek od świadczeń w postaci abonamentów medycznych, nie wystąpili o interpretację indywidualną i zdecydowali się nie pobierać zaliczek od tych świadczeń, ponieśli ryzyko, którego wielkość musieli oszacować. Treść uchwały siedmiu sędziów NSA z dnia 24 maja 2010 r. przekonuje, iż ryzyko to się nie opłaciło. Stąd też niezbędne będzie poniesienie przewidzianych prawem konsekwencji.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na symetrię odpowiedzialności pomiędzy płatnikami i podatnikami z jednej strony, a Skarbem Państwa z drugiej. Gdyby bowiem podejmujący uchwałę sędziowie nie podzielili stanowiska Ministra Finansów i organów podatkowych, to niewątpliwie podatnicy-beneficjenci abonamentów medycznych, którym płatnicy pobrali zaliczki na podatek od tych świadczeń, masowo składaliby korekty zeznań podatkowych z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty. Wówczas wszelkie konsekwencje finansowe rozstrzygnięcia poniósłby Skarb Państwa. Przykładem jest wyrok ETS z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie C-414/07 Magoora sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Krakowie. W związku z jego wykonaniem przyznano prawo odliczenia podatku od towarów i usług od nabywanych przez podatników paliw do napędu pojazdów samochodowych, niebędących samochodami osobowymi.

Odnosząc się do postulatu Pana Przewodniczącego w sprawie podjęcia działań zmierzających do umorzenia w całości dotychczasowych zaległości podatkowych i odsetek za zwłokę uprzejmie wyjaśniam, iż uruchomienie tej instytucji prawa podatkowego jest możliwe wyłączenia na indywidualny wniosek podatnika, pod warunkiem zaistnienia przesłanek określonych w art. 67a. par. 1 Ordynacji podatkowej.

Przepis ten stanowi, iż organ podatkowy, na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji, o której mowa w art. 53a;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Wniosku w sprawie umorzenia nie może zatem złożyć osoba trzecia w tym np. płatnik odpowiedzialny za powstanie zaległości podatkowej, a ponadto Minister Finansów nie jest organem właściwym do wydania decyzji w sprawie umorzenia zaległości podatkowych.

Mając powyższe na uwadze nie mogę pozytywnie odnieść się do propozycji Pana Przewodniczącego.